

To je moje značka

Zuzana Musilová

Cíl: Dát pocítit, že dítě někam patří a že má své pevné body ve třídě – značku na židličce, na skleničce i na ručníku v umývárně, naučit se správně vyslovovat svoje jméno, znát svou značku i nejbližších kamarádů, pomocí opakování vzorce používat celé věty k vyjadřování, procvičit tvarování rtů jako přípravu na správnou výslovnost samohlásek, získávat nové pohybové dovednosti – poskoky snožmo, rychlá reakce na podnět, prožívat kladné emoce s ostatními.

Věk: 2 – 4 roky

Pomůcky: puntíkatý míč, dřevěný dětský domek s okénkem, značky dětí zvětšené na formátu A4, dětské značky barevné nalepené na kartónu, modrá krabice jako poštovní schránka, prstové barvy.

Postup:

1) Učitelka shromáždí děti v kruhu, zpívá:

<i>Točíme kolečko na travičce,</i>	(chůze v držení za ruce)
<i>Ptáček prozpěvuje na větvičce.</i>	(ruce na ramena – křídélka)
<i>Copak to je, támhle v lese ?</i>	(předklon, ukazovat prstem do dálky)
<i>To skáče veverka, raduje se.</i>	(poskoky snožmo, ruce v bok)
<i>Točíme kolečko na travičce,</i>	(chůze opačným směrem v kruhu)
<i>Ptáček prozpěvuje na větvičce.</i>	(křídélka)
<i>Copak to mám, tady v hrsti ?</i>	(koukat jedním okem do spojených dlaní – chycený ptáček)
<i>Ptáček mi uletěl, křídly šustí.</i>	(mávat nataženými pažemi a otáčet se na místě, dřep)

2) Učitelka najde na skříní míč:

*„Čí jsi míči? Ted' už ničí, ted' jsem všech, jako motýl, jako vítr ve vlasech.
A chceš si s námi hrát?“*

Míč: *„To by záleželo na co? Já totiž nejsem na kopání, já jsem, prosím, jenom na pinkání. A ještě se rád kutálím, to mám vlastně ze všeho nejradší.“*

Učitelka: *„A jak se jmenuješ, míčku?“*

Míč: *„To právě nevím, jak se pořád točím a kutálím, dočista jsem to zapomněl.“*

Pomozte mi, děti, jak bych se mohl třeba jmenovat? (reakce dětí). To jsou moc pěkná jména, ale spíš pro vás, kluci a holčičky, já bych se chtěl jmenovat tak, aby mě hned každý poznal.“

Učitelka pomůže dětem vymyslet jméno: Puntík (podle puntíků na míči)

3) Učitelka posílá postupně jednotlivým dětem míč a říká:

„Já jsem Puntík, kdo jsi ty?“

Dítě: *„Já jsem Šimonek a mám značku domeček.“*

Děti tleskají do rytmu a opakují: *„Šimonek, Šimonek, ten má značku domeček.“*

Postupně se vystřídají všechny děti.

4) Děti se posadí jako vlaštovičky na drátě a učitelka přinese velký dřevěný domeček s oknem. Zaťuká na domeček, v okénku ukáže velkou značku a zeptá se:

„Domečku, domečku, kdo v tobě bydlí?“

Dítě se objeví v okénku se svou značkou a řekne své jméno, děti mu zatleskají a jde si se svou značkou sednout na své místo.

5) Na závěr si zahrají s míčkem pohybovou hru „Na míčky“

Děti hopsají jako míčky snožmo v hloučku před učitelkou, ta se dotýká jejich hlaviček, jako když si s nimi pinká:

Učitelka: *„Ty můj malý pestrý míčku, skákej pěkně po trávníčku,
žlutý, modrý, strakatý, že ti šlápnu na paty.“*

Učitelka dá ruce v bok a zadupe, děti utíkají na druhou stranu místnosti. Učitelka je dojde a děti začnou na říkanku opět skákat. Hra se opakuje, dokud děti baví.

Druhý den si děti v kroužku procvičí motoriku úst při artikulačních cvičích:

- Otevřete ústa, jako když jíte velké jablko ---- ÁÁÁ
- A teď jíme švestku ----ÓÓÓ
- A nakonec malou třešinku----ŮŮŮ
- Usmíváme se, až jsou nám vidět zoubky----ÍÍÍ
- A teď zoubky malinko od sebe ----ÉÉÉ

Naučíme se: Auto jede sláva, sláva, táta mává, máma mává,

Auto jede tú, tú. tú, táto, mámo, už je tu.

(důsledně modelujeme ústa podle samohlásek)

Ted', když máme pusinku pěkně procvičenou, zkusíme říct takové dlouhé slovo.

Já ho řeknu a vy ho po mně zopakujete a dívejte se mi na pusku, jestli správně vyslovuje: LIS–TO–NOŠ–KA.

Kdo to je, děti, to je nějaká housenka, nebo stonožka? (děti vysvětlují, listonošku znají, potkáváme jí takřka denně při pobytu venku)

„Chtěly byste si vyzkoušet jaké to je, roznášet dopisy? Tak tohle bude naše poštovní schránka a v ní už je plno psaníček, jen místo jména, tam je nakreslená značka. Poznáte svoji anebo kamaráda značku? Vyzkoušíme si to.“

Děti postupně sahají do schránky, losují jednotlivé značky a roznášejí je kamarádům, v úloze listonošky se střídají. Učitelka dbá na to, aby děti hovořily celou větou:

„To je značka Štěpánky, Štěpánka má třešničky.“ Děti tleskají a opakují: „Štěpánka, Štěpánka, ta má třešničky.“

Nakonec děti vymění své malé značky za velké na čtvrtce, malé vhodí do schránky, a jdou ke stolečkům, kde mají připraveny prstové barvy.

Otiskováním bříška prstu si svou značku vybarví dle své fantazie. Hotové výkresy vystavíme v šatně. Tím, že se děti pochlubí se svým výkresem rodičům, opět opakují znalost své značky a mohou si ji v šatně na skřínce také nalézt.

Zkušenosti s realizací: *Vykukování z okénka se dětem velmi líbilo a zapojily se i děti bojácné. Vyslovovat své jméno je pro některé děti obtížné, někdy jsem je musela s dítětem zopakovat, aby mu rozuměly i ostatní.*

Pohybová hra „Na míčky“ je u dětí velmi oblíbená, hrajeme jí i venku na zahradě, jen je potřeba stanovit domeček, aby se děti nerozutekly moc daleko. Utíkání před honící paní učitelkou je velká zábava a naše děti při ní vždy dost piští. Což se jim samozřejmě velmi líbí a vzbuzuje to u nich kladné emoce.

Zdroje:

hra Točíme kolečko se traduje,

Kábele, F. (2004). *Brousek pro tvůj jazýček*. (10. vyd.) Praha: Albatros.

Švec, J. (1982). *Praktikum loutkového divadla: učebnice pro 1. a 4. ročník středních pedagogických škol*. (3. vyd.) Praha: SPN, říkadlo Čí jsi míči? s. 148.

Tatrová, H. (1982). *Pohybové hry v mateřské škole: metodická příručka pro učitelky mateřských škol*. (7. vyd.) Praha: SPN.

